

ten pr. kg Tobak saaledes mellem 23 Øre og 11 $\frac{1}{2}$ Øre. Den foreslaaede Beskatningsform er imidlertid med de til Raadighed staaende Paaligningsorganer saa praktisk og let gennemførlig, at Flertallet under Hensyn til Tobaksdyrkningens ubetydelige Omfang og Afgiftens ringe direkte finansielle Betydning maa foretrække denne Form, der ogsaa anvendes andetsteds, for en teoretisk rigtigere, men administrativt set besværligere og bekosteligere Beregning af Afgiften i Forhold til det færdige Produkt.

Flertallet tager i denne Henseende ogsaa Hensyn til, at den ulige store Afgift pr. kg, der kan blive en Følge af Arealbeskatningen, under alle Omstændigheder vil blive til Fordel for den, der formaar at faa mest ud af Jorden, og saaledes komme til at virke som en Præmie for ypperlig Dyrkning. Medens en saadan Præmiering af det forholdsvis store Udbytte maa søges undgaaet ved Afgifter paa Artikler som Brændevin og Sukker, der ere Genstand for stor Produktion i Indlandet, og med Hensyn til hvilke det forholdsvis Merudbytte er en af Storbefrugtens Fordele overfor det mindre Erhverv, vil den i denne Forbindelse nærmest være en Fordel, fordi der her kun er Tale om et Smaamandserhverv, i hvilket det forholdsvis store Udbytte i det væsentlige kun vil være et Udtryk for den personlige Indsigt, Omhu og Dygtighed, hvormed der arbejdes.

Med Hensyn til Virkningerne af Afgiften finder Flertallet endnu Anledning til at bemærke, at Afgiften ikke kan medføre en Fordyrelse af Tobak af ringere Kvalitet til Byrde for den ubemidlede Befolkning. Prisen paa Tobak maa nemlig være bestemt ved Prisen paa udenlandsk Tobak i Forbindelse med vor Indførsels-told. Det er den i 1908 indtraadte Forhøjelse af Tolden, der har bevirket, at den indenlandske Tobak er stegen med ca. 20 Øre pr. kg. Den her omhandlede Afgift vil derimod ikke kunne blive noget prisbestemmende Moment; dens Virkning vil i Overensstemmelse med dens Formaal være, at den Prisstigning, der skyldes den

ved Toldloven af 1908 forhøjede Beskyttelse, kommer Statskassen til gode som Afgift i Stedet for, som en ekstraordinær, alene ved den høje Beskyttelse skabt Fordel for Dyrkerne, at føre til en Udvidelse af den indenlandske Tobaksproduktion til Skade for Statskassens Interesser.

Med Hensyn til Afgiftens Erlæggelse (§ 8) mener Flertallet, at det kunde volde Yderne Vanskeligheder at erlægge den første Halvdel af Afgiften allerede den 1. Oktober, da de paa dette Tidspunkt neppe altid ville have solgt den avlede Tobak. Det anses derfor for rigtigere at bestemme, at hele Afgiften først skal erlægges den 1. April.

Et hertil sigtende Ændringsforslag fremsættes nedenfor.

Hvad i øvrigt Forslagets administrative Apparat, Eftergivelses- og Bødebestemmelser etc. angaar, finder Flertallet intet at erindre, og det kan derfor i det hele indstille Forslaget til, med Undtagelse af fornævnte Ændring, i øvrigt at vedtages i uforandret Skikkelse.

Et *Mindretal* (N. C. Christensen, K. M. Klausen og Marott) kan ikke tiltræde det forelagte Forslag til Lov om Afgift paa Dyrkning af Tobak. Vi og vore Partifæller stemte imod Forhøjelsen af Tolden paa Tobak ved Toldlovens Revision i 1908, fordi vi ikke kunde give vor Tilslutning til Fordyrelsen af denne saa almindelige Forbrugsartikel og kunne derfor heller ikke gaa med til at lægge Afgift paa den indenlandske Tobaksavl.

Skulde Tobaksavl her i Landet beskattes, burde en Lov herom have været vedtagen, samtidig med at Tolden paa Tobak forhøjedes. Nu pludselig at lægge Afgift paa Avl af indenlandsk Tobak vil bevirke, at der paaføres adskillige — væsentlig mindre Jordbrugere — betydelige Tab, idet de i Tillid til, at Tobaksavl var afgiftsfri, have afholdt Udgifter til Indførelse af Tobaksavl, Opførelse af Tørrehuse m. m.

Den Maade, hvorpaa Afgiften foreslaas paalagt, nemlig paa det dyrkede Areal og ikke paa den avlede Afgrøde, anse vi til-